
Sedmnácté znamení

James Patterson

Těsně po čtvrté hodině ranní přešel pod bezhvězdnou oblohou muž v hodně obnošeném tvídovém kabátu a černé pletené čepici Broadway do Front Street a s melodií na rtech pokračoval na jih na Sydney G. Walton Square.

Náměstí tvořil úhledný park o délce jednoho bloku obehnaný železným plotem se zdobnou bránou s cihlovými sloupy postavenými našikmo v jednom rohu. Uvnitř byly pěšiny, stromy a záhony, na konci pěstební sezóny už pusté.

Během dne bylo Walton Square plné zaměstnanců kanceláří ze sanfranciské finanční čtvrti, kteří si brali obědy na lavičky u fontány. V noci byly pěšiny prázdné a park obsadili bezdomovci, kteří se přehrabovali v odpadkových koších, spali na lavičkách a shlukovali se u brány.

Muž v beztvářém tvídovém kabátě se zastavil u železného plotu a pozorně se rozhlédl po parku a jeho okolí. Stále si falešně broukal, když vytáhl z pravé kapsy pistoli ráže 9 mm.

Ten muž, Michael, hledal někoho konkrétního. Chvilí sledoval bezdomovce potloukající se parkem a posedávající na chodnicích okolo něj. Ženu, kterou hledal, neviděl, ale nehodlal tuhle noc promarnit.

Zatímco se díval kolem sebe, vyšel z parku chlap v mnoha vrstvách špinavého oblečení a zamířil na východ, směrem k Embarcaderu a molům, kde se dá v odpadkových koších najít něco zajímavějšího než nedojedené sendviče kancelářských zaměstnanců.

Otrhaný muž si povídal pro sebe, drbal se v plnovousu a vypadalo to, jako by počítal – dotýkal se postupně palcem prstů pravé ruky a zadumaně ten rituál opakoval.

Muže v tvídovém kabátu si nevšiml.

Michael na něho zavolaal: „Hej, kámo. Nemáš retko?“

Otrhaný tulák obrátil krví podlité oči k muži, který na něho mířil pistolí. Rychle pochopil. Zvedl ruce a začal vysvětlovat.

„Ne, chlape. Já ty prachy nesebral. To ta ženská. Já byl jenom nevinnej –“

Muž v kabátu zvedl pistoli, stiskl spoušť a střelil bezdomovce doprostřed hrudi. Ze střech okolních domů se zvedli holubi.

Tulák si přitiskl dlaň na hrud a otevřel ústa v němém šoku. Ale pořád stál a zíral na útočníka.

Michael vypálil další kulku. Otrhanému muži se podlomila kolena a bez hlesu se zhroutil.

Střelec promluvil k mrtvole: „Bezceňný šmejde, zasloužil sis to. Měl bys mi poděkovat.“

Rozhlédl se kolem a ponořil se do stínu v parku. Položil pistoli na zem, sundal si rukavice, nacpal je do kapes a svlékl si starý kabát.

Pod kabátem byl celý v černém, v džínách, roláku a tenké prošíváné bundě. Pistoli uložil do bundy, sebral kabát a nacpal ho do odpadkového koše.

Někdo kabát i rukavice najde. Někdo si to oblékne. A pak mu pomáhej pánbůh.

Michael vyklouzl z hájku stromů a posadil se na lavičku. Ozval se křik. A ten hnusný hmyz se začal valit z parku jako průvod mravenců a obklopil tělo.

Jeho si nikdo nevšiml. Nezapadlo kvílení sirén ani „*Pane*, viděl jste, co se stalo?“

Nic.

Vrah po několika minutách vstal a s rukama v kapsách vyšel z parku a zamířil domů.

Budou další noci.

A přijde ta, kdy bude mít štěstí.

V pondělí ráno seděla zástupkyně okresního prokurátora Yuki Castellanová v konferenční místnosti státního zastupitelství naproti mladíkovi s chlapeckým půvabem na druhé straně mahagonového stolu. Yuki budovala případ sexuálního zneužívání, o němž si myslela, že pokud se dostane před soud, změní pohled na stíhání pachatelů znásilnění v celých Spojených státech. Vedoucí pracovník špičkové sanfranciské reklamní agentury údajně znásilnil zaměstnance před hlavní zbraně a Yuki byla odhodlaná dostat ten případ k soudu. Poté, co zanechala své práce a strávila rok v neziskové Lize obhájců, ji okresní prokurátor Leonard „Rudý pes“ Parisi

požádal, aby se vrátila a pracovala na žalobě výbušného případu po jeho boku – utrpěli však ponižující porážku. Yuki si tedy moc přála vyhrát, pro sebe, pro Parisiho a pro celé město.

„Nedáte si něco, Marku?“ zeptala se. „Třeba sodovku? Kávu?“

„Ne, díky. Nemám žízeň.“

Marc Christopher, producent televizních reklam ve firmě Ad Shop – a oběť v tomto případě – tvrdil, že ho Briana Hillová, vedoucí agenturního oddělení televizní produkce, napadla. Oddělení sexuálních deliktů Jižní stanice sanfranciské policie jeho stížnost prošetřilo a shledalo důkazy natolik přesvědčivými, že případ předalo státnímu zastupitelství.

Poté, co se Yuki seznámila s důkazy a setkala se s Christopherem, požádala Parisiho, aby ji nechal předložit případ velké porotě.

Parisi ji upozornil: „Yuki, tohle by mohla být mucholapka. Budete muset přesvědčit porotu, že se tomu klukovi mohl postavit s nabitou pistolí u hlavy. Že ho mohla znásilnit žena. Opravdu to chcete dělat? Ať vyhraje, nebo prohraje, ten případ se na vás přilepí.“

„Lene, jsem naprosto přesvědčená, že byl znásilněn, a jsem schopná to dokázat,“ odpověděla. „Když se nám podaří podat obžalobu, chci do toho jít.“

„Dobrá,“ řekl Len pochybovačně. „Pusťte se do toho naplno.“

Podle Yukiina názoru byl sex bez souhlasu všech zúčastněných znásilněním bez ohledu na pohlaví. Případy znásilnění mužů ženami se dostávaly k soudu zpravidla tehdy, když ta žena byla učitelka nebo zastávala jinou autoritativní pozici a obětí bylo dítě, nebo častěji dospívající chlapec. Za takových okolností šlo spíše o věk oběti než o předpokládaný akt násilí spáchaný ženou.

V tomhle případě byli Briana Hillová a Marc Christopher zhruba stejně staří, oběma bylo ke třiceti. Christopher byl sice ve firmě Ad Shop Hillové podřízený, ale neobviňoval ji ze sexuálního obtěžování v práci. Tvrdil, že mu Hillová vyhrožovala zastřelením, když nesouhlasil se sadistickým sexuálním aktem.

Opravdu by Hillová stiskla spoušť? Z právního hlediska na tom nezáleželo.

Záleželo jen na tom, že Marc Christopher *věřil*, že ho zastřelí.

Jak už řekl Len Parisi, bude obtížné přesvědčit porotu, že se tenhle sebejistý mladý muž nedokázal Hillové ubránit, že měl erekci před namířenou

zbrání a že ho k sexu nutila žena, se kterou přece chodil a už mnohokrát se s ní vyspal.

Ale Yuki bude vyprávět Christopherův příběh: řekl ne, a Hillová ho k sexu přinutila násilím. Velká porota se bude muset rozhodnout, zda existuje dost důkazů podporujících tuto verzi událostí. Jakmile případ přijde k soudu – ať už vyhraje, nebo ne – stane se Marc známý tím, že ho znásilnila žena. Pokud bude Briana Hillová shledána vinnou, půjde do vězení – a pohled veřejnosti na sexuální obtěžování na pracovišti se změní.

Skleněné stěny oddělovaly konferenční místnost od chodby s hustým, hlučným pěším provozem.

Yuki ignorovala ty, kdo kradmo pokukovali na toho tmavovlasého producenta se širokými rameny, který se trochu hrbil na židli. Byl zjevně ublížený, popisoval, co se podle jeho tvrzení stalo před dvěma měsíci, a působil velmi zranitelně.

Yuki vyšla z konferenční místnosti, aby se poradila s kolegou. Když se vrátila na své místo, zjistila, že si Christopher otočil židli tak, že teď hleděl oknem ve druhém patře s nezajímavým výhledem do Bryant Street.

„Marku, probereme to znova, dobře?“ navrhla Yuki

Otočil se se židlí zpátky a řekl: „Chápu, že budu muset svědčit před velkou porotou. Zvládnu to. Samozřejmě z toho mám strach, bojím se, jak budu reagovat, až mě Brianin obhájce nazve lhářem.“

Yuki byla ráda, že s tímhle Marc začal. Jeho obavy byly oprávněné. Obhájce Briany Hillové, James Giftos, vypadal a oblékal se jako úslužný prodáváč bot, ale to byla jen odzbrojující maska útočného advokáta odhodlaného udělat cokoli, čím zničí Christopherovu důvěryhodnost.

„Jak myslíte, že byste mohl reagovat?“ zeptala se Yuki

„To nevím. Mohl bych se rozčílit a vyjet po tom chlapovi. Mohl bych se sešpat a vyjít z toho jako naprostý slaboch.“

„Je dobré myslet na tohle předem,“ poznamenala Yuki, „ale Giftos u slyšení před velkou porotou nebude. Jenom požádáme porotu o vznesení obžaloby založené na faktech tohoto případu. Myslím, že vám porota uvěří, stejně jako já.“

Bude-li obžaloba vznesena,“ pokračovala Yuki, „půjdeme před soud. Ona se tam dostaví, aby napadla vaši výpověď a přednesla svoji verzi útoku. A James Giftos udělá cokoliv, abyste vypadal jako lhář a ještě něco horšího.“

„Ach bože. Můžete mě tím provést?“

„Dobře, povím vám to na rovinu. Protože jste s Brianou chodil, nebudete chráněn zákonem na ochranu obětí znásilnění. Giftos se bude smět ptát na podrobnosti vašeho sexuálního života s Brianou – jak často, jaké to bylo, co vás přimělo pozvat ji k sobě domů. Nic nebude nepřipustné.“

„Paráda,“ povzdechl si zoufale Christopher. „Jak snadné.“

„Média budou mít o proces velký zájem. Veřejné mínění se možná postaví na Brianinu stranu a budete slovně napadán. Mohlo by to být hodně ošklivé, Marku. A i když vyhrajeme, váš život už nikdy nebude stejný jako dřív.“

Mladý muž si zakryl obličej dlaněmi.

„Marku, jestli si tím vším nebudete chtít projít, pochopím to.“

„Děkuju vám za to. Budu připravený. *Přinutím se* být připravený.“

„Moje číslo máte. Můžete mi kdykoliv zavolat.“

Yuki doprovodila Christophera k výtahu, a když si potřásali rukama, řekl: „Něco mě napadlo.“

„Povídejte.“

„Měla byste si promluvit s Paulem Yatesem. Je reklamní textař v Ad Shopu. Jsme jenom známí, ale myslím, že se mezi ním a Brianou něco stalo.“

„Opravdu? Něco sexuálního?“

„To nevím,“ řekl Christopher. „Jsem si celkem jistý, že spolu chodili. Chovali se k sobě v práci přátelsky, ale pak najednou nebylo nic než ledové pohledy.“

„Neexistuje žádný záznam, že by vypovídal na oddělení sexuálních deliktů.“

„Ne, nemyslím si, že by s nimi nebo kýmkoliv jiným mluvil. O tom bych se doslechl.“

„Paul Yates,“ zopakovala Yuki. „Spojím se s ním. Marku, buďte silný.“

Nejistě se usmál a nastoupil do výtahu.

Yuki počkala, až se dveře zavřou, a pak se vrátila do kanceláře. Nebyla si jistá, zda Marc ten tlak zvládne, a nemohla mu to mít za zlé. Na jeho místě by byla také rozpolcená a měla by strach. Ale klíčová fakta v případě proti Brianě Hillové byla nezvratná: Marc si to znásilnění natočil a Briana vždycky nosila zbraň. Mark ta fakta ve svém svědectví použije.